

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. XIX. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972050077760/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

tiske Tid. Schiller havde givet Genren sin rene, klassiske Form i Teklas Sang (af »Wallenstein«), som Oehlschläger i »St. Hans Aften-Spil« lader den unge Pige, Maria, synge til Weyses »deilige Melodie«. Ravnens er en fantasifuld Satire over Don Juaneriet, af hvilket Winther mere havde følt den sure Svie end »Jubelen« — den søde Kløe. Det er Byrons Cor-sair fra Fribytter- og Haremsmilieu flyttet hen i københavnsk Borgerlighed. Paludan-Müller skabte senere i »Adam Homo« Virkelighedsbillederne, der svarer til de Wintherske Fabelbilleder. Saaledes svarer von Pahlen til den usselige Ravn med de sure Miner og den krumme Ryg; den gamle Gålt, der indvier Adam i sin natlige Helligdom, hvor han i Billederne paa Væggen har bevaret Minderne om sit Livs Elskovserobringer, svarer til Ravnens, hvor den fremmalder den Tid, da den som en lystig Vild-ravn med skingrende Frydeskrig susede ud paa sin Togt.

Selvironien, hvoraf hele Digtet er gennemtrængt, bliver aabenbar i Jomfruens sidste Afskedsord til Ravnens:

Nei, see mig til det tossede Kræ,
Hvor han kan raisonnerer!

Hele Digtet er et langt undskyldende Ræsonnement. Det rammes her i Roden.

Jeg ved næppe noget af Winthers Digte — bortset fra de rene Stemningsdigte — saa beundringsværdigt som denne Romance. Refleksionen af store Tidsstrømninger er her sammentrængt til et anskueligt Billede, uden at et Øjeblik Dyrefablen forstyrres af »Ide« eller den kraftfulde folkelige Fortælleform brydes af Refleksioner.

Den særligt Heineske Indflydelse paa Winther gaar kun i Overfladen. Winther — saa lidt som Aarestrup — finder sig rigtigt hjemme i, hvad den ne spøgende kalder »brillant Zerrissenheit og lidenskabelig Næserynken«. Men Paavirkningen holder sig længe. Endnu i den første Samling »Til Eene« er den kendelig. Digtene er stemningsbeslægtede